

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

السابع أنه كما أن الجنس يحتمل أن يكون أحد

الأنواع فكذلك النوع يحتمل أن يكون أحد الأشخاص

فكيف جعل الأول مبهما غير متحصّل و الثاني متحصلا

غير مبهم.

مطلب دیگری که مرحوم شیخ ایشان در

شفاء فرموده بودند: این بود که جنس در صورتی که

بعنوان لابشرط اخذ بشود و اعتباریت لابشرطی

داشته باشد طبعاً این یک ماهیت مبهمه خواهد بود

که در تحصیل خودش و در تحصيل خودش احتیاج

به ضمّ ضمیمه دارد که همان معنای لابشرطیت غیر

از بشرطلا بودن است که آن معنا معنای استقلال

است و یک مفهومی است که در آن کنه خودش و

ماهیتش احتیاجی به فصل ندارد ولکن احتیاج به

فصل نداشتن همانطوری که گفتیم مساله مربوط

می شود به صورت ذهنیه و وجود علمی نه در وجود

خارجی، در وجود خارجی طبیعی است که این

حیوان را شما به هر کیفیت که اعتبار کنید طبعاً
احتیاجی به ضمّ فصل برای تحصّل دارد و از این
نقطه نظر بحث راجع به آن تحصّل خارجی که همان
جنبه تشخّص و تعین است نیست فقط صحبت در
وجود ذهنی و وجود علمی است که از این جنس
برای انسان حاصل می‌شود. این جنس با این کیفیتی
که در اینجا مورد اعتبار است این طبعاً یک معنای
مبهمی خواهد بود، معنای مبهم نه به این معناست که
معنای پوچ و بدون هیچ تصور، بلکه یک معنا و
مفهومی که انسان آن معنا و مفهوم را درک می‌کند
متتهی کاملاً به دو نحوه وجود شهودی یا به نحوه
وجود علمی ظاهری این مساله تحقق ندارد چون
طبعاً وقتی که برای انسان بخواهد یک حقیقتی کاملاً
روشن و واضح باشد بایستی که این کیفیت وجودش
و آن حقیقتش موجب تمامیت آن ماهیت و مفهوم در
ذهن باشد که بتواند جامع افراد و مانع برای اغیار در
محدوده تعریف باشد در این صورت می‌توان گفت
که انسان نسبت به یک ماهیت شیء آن معرفت را
حاصل کرده ولی اگر این مساله به این نحو روشن

نشده باشد به هر کیفیتی می‌خواهد باشد آن مفهوم،
مفهوم مبهمی خواهد بود نه مفهوم متعین و مفهوم
روشن و واضح، تصویری که شما از یک شیئی
می‌کنید، آن تصور شیئی را که فرض کنید در خارج
می‌بینید، آن صورتی که از این در ذهن انسان نقش
می‌بندد اگر نسبت به آن صورت انسان شک و شبهه
و ابهامی نداشته باشد آن صورت می‌شود صورت
واضح و روشن و اگر دارای ابهام باشد، صورت
دارای اجمال باشد و آن ماهیتش به حقیقت در ذهن
متصور نشده باشد آن صورت، صورت مبهمه
می‌شود، بطور کلی معنای ابهام اینطور نیست که معنا
معنای به هیچ وجه پوچی باشد بلکه چه بسا خود
ابهام هم در مرتبه خودش برای انسان موجب ترتب
حکم و ترتب دواعی و ترتب آثار خواهد شد این
فرشی که من الان دارم مشاهده می‌کنم، این خود
فرش بودنش برای من ابهام ندارد چون مشخص
است و این صورت خارجی الان برای من مرتسم
است و خود این فرش بودن من نمی‌توانم شک کنم
زیرا دارم می‌بینم این معلوم بالذات ما برای ما یک

ماهیت غیر مبهمه‌ای را ترسیم کرده اما در اینکه آیا این فرش است یا مواد دیگری است در آن برای من ابهام وجود دارد آن را دیگر نمی‌توانم با یک دیدن این شبهه را بر طرف کنم مگر اینکه خود اهل خبره باشم دست بکشم و بفهمم این فرش جنسش چیست؟ یا اینکه اهل تشخیص نباشم و به افراد خبره مراجعه کنم تا رفع شبهه و ابهام بشود علی کل حال در اصل فرش بودن من شک ندارم و خود این ماهیت برای من یک ماهیت منجزی خواهد بود و می‌توانم نسبت به این ماهیت ترتیب اثر بدهم احکام فرش را بر این بار کنم اما وقتی یک مطلبی یک مقدار دقیق می‌شود حالا صحبت در آن ماده‌ای است که در این فرش بکار رفته، آن نخ‌های که در این فرش بکار رفته جنسش چیست؟ در آنجا می‌بینم که آن ماهیت برای من ماهیت روشنی نیست آن ماهیت باید بواسطه مراجعه به اهل خبره برای من روشن بشود یا خودم بتوانم نسبت به این قضیه تخصصی داشته باشم بتوانم مساله را بفهمم پس بنابراین صرف اینکه این جنسش پشم است یا فرض بکنید مواد دیگر هست

برای این قضیه یک ماهیت مبهمه‌ای در ذهن من
نقش می‌بندد ولی این ماهیت مبهم باعث نمی‌شود
که خود فرش بودن آن القاء بشود آن فرش بودن به
جای خودش محفوظ و یقینی است، آن ماهیت
مبهمه که دلالت بر یک وجودی می‌کند و دلالت بر
یک حقیقتی می‌کند خود آن ماهیت هم برای من
یقینی است یعنی این که الان برای من این ماهیت
مبهم در ذهن من متصور شده است، این ماهیت یعنی
همان خود تحقق خارجی منتهی بدون حصول به کنه
و معرفت در نفس تحقق خارجی بدون حصول به
کنه خاص خودش در آن هم من یقین ندارم. یعنی
یکی اینکه آنچه که در اینجا هست فرش است پس
بنابراین با زیلو و با پرده و حصیر تفاوت می‌کند این
یک، نسبت به این مساله شک ندارم و این را دارم با
چشم خود می‌بینم و رفع ابهام شده در یک مساله‌ای
که در آنجا هم شک ندارم این است که این فرش
دارای یک نخ‌هایی است که آن نخ‌ها از یک جنسی
است که وجود خود این نخ در این وضعیت آن
خارج از این دو مطلب نیست که یا جنسش از این

است یا جنسش از او خواهد بود، نسبت به ابهامی هم که من در این مساله دارم در خود وجود این امر باز در اینجا ما شک نداریم ولی نسبت به ماهیت طرفین قضیه که آیا از جنس صوف است یا از جنس مواد و آلیاژ دیگری نسبت به آنها ما شبهه داریم این مطلب کی مرتفع می شود؟ وقتی که ضمیمه بشود با یک مساله دیگر که آن مطلب دیگر حالا ذاتی او باشد یا عوارض او باشد یا از احوال او باشد هر چه که می خواهد باشد که آن بیاید و این شبهه را برطرف کند و این مبهم را از ابهام در بیاورد در بعضی از موارد ابهام مثل نوع آن فصل است که می آید و انسان را از شبهه خارج می کند در بعضی از موارد که خب اصناف است دیگر در آنجا فصل نیست جنس مشخص است در آنجا اعراض است که می آید انسان را خارج می کند یا احوال است که می آید خارج می کند، احوالات شخصیه احوالی که عارض بر این اصناف می شوند اینها می آیند آن مورد مبهم را از ابهام بیرون می آورند و به آن جنبه وضوح و روشنی و تعیین می دهند این قضیه بسیار قضیه ای مهمی است

که انسان باید در نظر داشته باشد و در خیلی از موارد هم به درد می خورد، یعنی در خیلی از مسائل اصولی ما، در خیلی از موارد احکام فقهی ما، در خیلی از مسائل تکلیفیه ما این مساله را ما می بینیم که یک امر مبهمی از نظر شارع این برای ما مسلم است و اما اینکه این امر مبهم چه صورتی دارد آن صورتش برای ما صورت مشخصی نیست، اینجا از مواردی نیست که جای اصل براءت و امثال ذلک و اباحه باشد، این موارد جزء موارد احتیاط است که باید به مقتضای احتیاط عمل کرد، که معمولاً در علم اجمالی انسان می تواند این مسائل را حمل بر این مساله بکند که در قضیه علم اجمالی آن امر متنجس متعین مبهم است ابهام مصداقی و ابهام تشخیصی در احد الانائین موجب رفع تکلیف در اجتناب از انائین نخواهد شد که بگوییم حالا نسبت به یک اناء در اینجا نجاست یقینیه وجود ندارد پس مثلاً اجرای این مسائل در آنها بی اشکال است، نفس ابهام اینطور نیست که خودش موجب ترتب آثار نباشد، خود ابهام فی حد نفسه یقین^۷ و بمقتضای این یقین برای انسان آثاری مترتب

است و طبعاتی است، بلکه در بعضی از موارد ابهام‌هایی است که آن ابهام همان مسائلی است که موجب اصل براءت خواهد شد نسبت به کیفیت ابهام هم برای ما متفاوت است که آیا آن ابهام مترتب بر علم است و آن منشأش منشاء علمی است یا اینکه آن ابهام منشاء علمی ندارد بلکه منشأ شک و تخمینی و اینها دارد وقتی که شما در یک اصل این ترتب نجاست بر یک امر بدون سبق سابقه ای در آنجا نظر می‌کنید، در آنجا این حمل نجاست بر مساله، این از آنجایی که مسبوق به یک علم حضوری نیست مسبوق به علم یقینی نیست، در اینجا این ابهام موجب برای احتیاط نیست از مواردی است که براءت و امثال ذلک در اینجا باید جاری کرد ولی اگر خود آن ابهام مترتب بر یک سبق علمی باشد در نفس آن منشأ برای ابهام که عبارت از نجاست باشد این ابهام با آن ابهام تفاوت می‌کند پس بنابراین در بحث براءت و احتیاط آنچه که موجب احتیاط هست یکی از موارد احتیاط همان حیثیت تنجّز علمی مورد است که در اینجا موجب احتیاط است،

خود علم در اینجا موجب برای احتیاط شده است که جلوی جریان اصول عملیه را در اینجا خواهد گرفت و از نقطه نظر ماهیت امر مبهم، ما می‌بینیم خود آن ماهیت در صورت منشأیت علم و سبق علم با ماهیت امر مبهم در غیر از این مورد متفاوت است پس بنابراین ابهام اینجور نیست که هر جا مساله مبهمی باشد و مساله اجمالی باشد فوراً ما مساله را ببریم در باب براءت و اصل شبهه را ببریم در شبهه تکلیفیه و بعد هم اجرا کنیم نه اینطور نیست، در مساله باب اجمال نص یا در باب تعارض نص یا در باب فقدان نص در تمام این موارد در مباحث خودش مطرح باید بشود که هر کدام از این موارد حکم خاص به خود را دارد و انسان نمی‌تواند نسبت به موردی خارج از او اقدامی بکند مثلاً فرض بکنید این مساله، خیلی مساله دقیقی است بسیار مساله، مساله مهمی است بسیاری از افرادی که در موارد شبهات قائل به جریان اصول عملیه و براءت و اباحه شده‌اند چه شبهات محصوره یا غیرمحصوره یا در مورد اجمال یا فقدان دلیل یا نص در اینجا می‌بایستی

احتیاط را در اینجا انجام کنند و ادله احتیاط در اینجا خلاصه ادله، ادله ملزومی هست و آن موارد براءت یک مواردی خاص خودش را دارد که در آنجا نیست بسیاری از افرادی که در تعریف بین واجب مطلق و واجب مشروط دچار اشتباه شدند و واجب مطلق را ملحق به واجب مشروط کردند همه آنها خبط و اشتباهشان از همین جاست که نسبت به آن موارد ابهام ترتیب اثر ندادند و آنها را کأن لم یکن فرض کردند و آن حکم انشائی را حکم منجّز در زمان انشاء ندانستند بلکه تنجّز حکم انشائی را بطور کلی منوط به فعلیت موضوع در وقت اتیان مکلف به آن موضوع کردند اینجاست که آمدند آن حکم انشائی را از تنجیز ساقط کردند و بطور کلی مکلف را نسبت به ترتیب آثار و اقدام بر تهیه مقدمات برای تحقق موضوع تکلیف مولا مکلف را یله و رها نمودند این از اشتباهات بسیار بزرگ اصولیین است که در اینجا به اصطلاح مرتکب شدند و آن مساله و تکلیف ابهامی را که نظر مولا بر تحقق آن است، آن را در اینجا ندیده گرفتند پس مساله در باب ابهام تصور

نکنید که مساله، مساله آسانی است این ماهیت ماهیت مبهمه است پس بنابراین هیچ ترتیب اثری نسبت به این قضیه نباید داده بشود و ما همیشه مکلف بر امر متعین هستیم نه مطلب اینطور نیست مخصوصاً در باب دماء و فروج و اینها در آنجا که خب مساله خیلی مساله سخت و حادی خواهد بود و آنجا این مطالب خیلی کاربرد خواهد داشت و آن وقت خواهید دید که اصلاً بطور کلی مبنا در احکام و در قضاوت‌ها بطور کلی متفاوت خواهد شد و در کیفیت اجرای حکم یا در تبرئه و براءت و اینها مساله صد و هشتاد درجه با آنچه که مطرح است مساله متفاوت است. پس بنابراین اینکه یک امر ما بگوییم مبهمه است این بمعنای امر باطل یا یک امر منفی نیست، یک امر واقعی است که آن امر واقعی خصوصیاتش هنوز برای ما روشن نشده است خب دنده امان نرم برویم روشن کنیم، نمی توانیم بگوییم مساله، مساله‌ای است که وجود خارجی ندارد، خیلی از این قضایای دیگر مطلب همین است، خیلی از مسائل مطلب همین است، این که ما به نحو ابهام

می‌دانیم که باید از مرجع اعلم تقلید کرد منتهی مرجع اعلم را نمی‌دانیم، نمی‌توانیم از خانه که در آمدیم هر آخوندی را که دیدیم برویم از او تقلید کنیم، اینکه به نحو ابهام یک طبیب متخصصی در این شهر است دیگر نمی‌توانیم برای مَرَضمان بلند می‌شویم برویم سر کوچه هر کسی تابلو زده برویم در بزنیم و پیش او برویم، در مسائل عرفی، در مسائل شرعی این قضیه همینطور است، همینطور در مسائل فلسفی این مساله ابهام اینطور نیست که قضیه به این راحتی و اینها انسان بتواند از این مطلب رد بشود، در این قضیه جنس که حیوان باشد قضیه لابشرطی بودن بله حیوان یک ماهیتی است که این ماهیت، ماهیت مبهمه است طبعاً این ماهیت باید برای تعین خارجی احتیاج به ضمّ ضمیمه‌ای دارد مرحوم شیخ در اینجا فرمودند: که این حیوان اگر بشرط شیئی لحاظ بشود، این خودش تبدیل به نوع خواهد شد یعنی یک ماهیت مبهمه خودش تبدیل به نوع خواهد شد مثل اینکه شما بگویید هذا حیوان، به غنم برسید بگویید این گله چیست که دارد راه می‌رود؟ بگویید هذا

حیوان، حرفتان درست است گاو هم ببینید دارد راه می‌رود هذا حیوان، الاغ هم راه برود هذا حیوان، انسان هم راه برود می‌گویید هذا حیوان، در حالی که هر کدام از اینها فصول مختلفی دارد، آن برای خودش یک فصلی دارد آن برای خودش فصل دیگری دارد هر کدام از اینها فصل جدای به خود دارند و بدون آن فصل هم، آن حیوانیت آنها تام نخواهد بود ولی اینکه شما در جواب همه اینها می‌گویید هذا حیوان، این حیوان را در اینجا چه تصویری کردید؟ شما که خودتان آن حیوانیت را به اضافه آن فصلیت غنم در نظر گرفتید و آن غنم را به عنوان یک صورت محدوده تعریف شده خاص به خود، در ذهن می‌آورید و بین آن غنم و بین صورت بقریت در اینجا فرق می‌گذارید، چطور شد در اینجا همان جنسی را که برای بقر است آن جنس را آمدید برای حیوان بعنوان تمام الموضوع در اینجا تعریف کردید، همینطور همین را می‌آورید در گاو تصور می‌کنید همین را در جَمَل تصور می‌کنید، همین را در هره و امثال ذلک و سمک و اینها، این مساله حیوان بودن

در اینجا مطرح می‌شود، در حالی که اینها حقایقی هستند که مختلفه‌الماهیه چطور شما در اینجا این حیوان را که شما در تعریف آوردید این حیوانیت، حیوانیت لاشرطیت نیست این حیوانیت، حیوانیت بشرط شیء می‌شود یعنی این حیوانیت بشرط انضمام با فصل، این حیوانیت در تعریف آورده می‌شود در عین اینکه آن مساله لاشرطیت خودش را حفظ می‌کند یعنی با حفظ سمت نشنیدید می‌گویند فلان آقا با حفظ سمت متصدی فلان اداره شد، متصدی فلان جا شد، با حفظ سمت در این مسجد آن مسجد بعضی‌ها ما شنیدیم هم این مسجد می‌روند نماز می‌خوانند، هم آن مسجد می‌روند چند تا نماز می‌روند اینجا می‌خوانند و می‌روند چند جا نماز جماعت می‌خوانند در حالی که نماز جماعت یکی بیشتر نیست و دومی اش باطل است، یک نماز جماعت بله فرادی را می‌شود چیز بکند ولی نماز جماعت را نمی‌شود جای دیگر برود نماز بخواند، یا مثلاً فلان کار را دارد با حفظ این وضعیت، می‌رود فلان کار دیگر را انجام می‌دهد، این هم همینطور

است، حیوان از مواردی که حفظ سمت خیلی در اینجا بدرد می خورد، حالا در جای دیگر بدرد نخورد در اینجا که بدرد می خورد در اینجا همین مساله لابشرطیت است، شما که به این غنم می گوید حیوان اگر این حیوان را بشرط شیء لحاظ کردید که جنبه غنمیتش، فصلش چطور شما این فصل را راجع به بقر بکار می برید، این که نمی شود، وقتی که بشرط شیء یعنی آن حیوان بشرط انضمام بدون انضمام با غنم که شما نمی توانید به کار ببرید، حیوان مبهم که نمی توانید بگویید مشخص شد همین که می گوید هذا حیوان مشخص است در حالی که آن حیوانی که برای ما بعنوان مقسم بود، آن حیوان مبهم بود، چون مبهم بود می توانست مقسم واقع بشود، اگر مبهم نبود که مقسم نبود اگر بشرط شیء بود یعنی بشرط انضمام با فصلیت بود که شما نمی توانستید در ذهنتان آنرا مقسم قرار بدهید پس این که در اینجا مقسم واقع شده بخاطر این است که ذاتی او ابهام است و این ابهامش هم از بین نخواهد رفت، ذاتی او لابشرط است و لابشرطی را هیچ وقت از دست

نخواهد داد خدا به زمین بیاید زمین به سمت خدا
برود این حیوان در مقام لابشرطی خودش محفوظ
است و وقتی که محفوظ بود باید با یک ضمّ
ضمیمه‌ای این حیوان به نوع تبدیل بشود، این از آن
مواردی است که خدا هم نمی‌تواند کاری انجام بدهد
خدا با این همه خدائی خودش، خدا خیلی کارها
نمی‌تواند بکند یکی از کارهایی که خدا نمی‌تواند
انجام بدهد تا روز قیامت این است که مانند خودش
را نمی‌تواند درست کند، بیاید یک کسی یک
واجب‌الوجودی مثل خودش درست بکند می‌تواند
آقا؟ پس خدا عاجز است شما می‌توانید بگویید خدا
عاجز است؟ خدا مثل خودش نمی‌تواند درست کند
یکی از مواردی که خدا نمی‌تواند کار کند این است
که خدا دو دوتا را نمی‌تواند شش کند، می‌تواند؟
بگویید شما ای آدمیان در روی زمین برای شما
ریاضی این است که می‌شود دو دوتا می‌شود چهارتا
برای ما در ملاء اعلی شش تا می‌شود، اما کاری را که
خدا نمی‌کند ما می‌کنیم دو دوتا را می‌گوییم شش تا،
حالا کی می‌تواند حرف بزند؟ خدا نمی‌تواند یک

همچنین کاری انجام بدهد حتی از عهده خدا و جبرئیل او هم بر نمی آید از عهده این بشر دوپای قراضه برمی آید می گوید دو دوتا شش تا نفس کش است بیاید.

تلمیذ: **(فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ)**^۱

استاد: یعنی روی دست خودش خلقی کرده، روی دست خودش بلند شده، این از مواردی است که خدا هم نمی تواند تغییر بدهد، در ذات شیء این است که جنس لابشرطی را، جنس مستقل و نوعی اش کند بدون انضمام فصل و بدون انضمام ذاتی دیگر، این از آن کارهایی است که از خدا بر نمی آید، این مساله که در اینجا ما جنس را لابشرط گرفتیم، بعد همین را ما می توانیم بگوییم پس هذا غنم، پس هذا بقر، پس هذا حیوان، چشممان به انسان بیفتد بگوییم هذا حیوان، به بقر هم بیفتد بگوییم هذا حیوان، به سمک هم بیفتد بگوییم هذا حیوان، در حالتی که آن ماهیت بشرط شیء را که ما در آنجا لحاظ می کنیم اگر آن ماهیت مسوق برای

^۱سوره مومنون «۲۳» آیه ۱۴

حمل حیوان باشد دیگر شما ماهیت را نمی‌توانید بر این سمک بار کنید چون بالاخره حیوان ح، ی، و، ا، ن است، پنج حرف است این پنج حرف را چطور شما نسبت به غنم بکار بردید و صحیح هم است همین پنج حرف را نسبت به بقر بخواهید بکار ببرید درست است، حالا شما بخواهید بگویید بشرط شیء است، بشرط لا است هرچی می‌خواهید بگویید بالاخره این چطور شد که در دو ماهیت مختلفه الحقایق این در اینجا حمل شد و این حملش هم اشکالی ندارد، این بخاطر همین حفظ سمت است که در اینجا این ماهیت بشرط شیء است که بشرط انضمام با فصل، اگر آن منضمّ با فصل نمی‌شود که شما نمی‌توانستید این حیوان را راجع به غنم بکار ببرید شما هیچ وقت حیوان مقسمی را نمی‌توانید بکار ببرید، این که می‌گویید حیوان مقسمی هست، بخاطر اینکه در اینجا یک جنبه‌ای آمده، وقتی که شما به حرف می‌گویید، به واو می‌گویید و صوت، به دال می‌گویید صوت، به سین هم می‌گویید صوت، و یک چیزی را می‌شنوم، سین یک چیزی را شما

می‌شنوید، چ یک چیزی را می‌شنوید، لام یک
چیزی را می‌شنوید، این شنیدنی‌های متفاوت در همه
اینها ما می‌گوییم صوت^{۲۸} صوت^{۲۹} صوت^{۳۰} صوت^{۳۱} حالا
اسم خاص خودش را دارد کاری به آن نداریم، این
صوت که می‌گوییم در واو در حالتی که شما یک
چیزی شنیدید، این واو کجا، سین کجا، سین که
می‌گوییم باید گوشش را بگیرید که سوت نکشد اما
واو هرچی بگویید گوش گرفتن ندارد، اینکه شما
این دو مخرج متفاوت را چند مخرج متفاوت را شما
به یک اسم، شما در آنجا از او تعریف می‌کنید این به
جهت چیست؟ به جهت این است که آن جنبه
لابشرطی که مقسم برای همه این انواع مختلفه
صوتیه است، آن در اینجا جنبه لابشرطی‌اش را حفظ
کرده از دست نداده، سفت گرفته می‌گوید: من این
صوتیتم را از دست نمی‌دهم به هیچ من الوجوه، شما
می‌خواهید این و رالبت را اینجوری کنی، بالا ببری،
زبان را به سنایا بزنی، به حلق بزنی، صدایت را
از حلق درآوری، از زیر حلق درآوری هرچه
می‌خواهی این صدای شما از این طرف و آن طرف

در بیاید من آن جنبه مقسمیت خودم را و لا بشرطیتم
را سفت گرفتم و از دست نمی‌دهم اگر بخواهم آن
را در یکی از این موارد از دست بدهم دیگر صوت
نیست، صوت نخواهد بود گرچه آن جنبه مقسمیت
من بدون صورت هم بروز ندارد، پس دو چیز در
اینجا باید ملاحظه کنیم، یکی آن جنبه مقسمیت من
که هست و او از بین نمی‌رود، دوم شما خیلی از
مسائل را می‌توانید از این استخراج کنید و استنتاج
کنید، در بحث سریان وجود این مساله پیش می‌آید،
در بحث وحدت وجود این مساله است، در بحث
صرافت وجود، همه اینها، این مساله، مساله مهمی
است که انسان در نظر بگیرد، گرچه این الان صوتی
که شما دارید می‌گویید صورت دارد، ما صوت
بی صورت نداریم یا این صورت بصورت سین باید
در بیاید، یا این صوت به صورت فِ خارج بشود یا
بصورت لِ، یک صورتی می‌خواهد یا صورت
صورت لامیت است، یک صورت لامیت است، یک
صورت سینیت است فرض بکنید سبزی و سمنو و
سماغ و سرکه و هفت سین از این هفت سین‌ها سماغ

و سکه و سیخ و میخ و از این چیزها، این صورت، صورت دارد یا اینکه صورتش صورت ش یا صورت ه آن هم نه ه هویج، نه، ح حوله، بین ه هویج و بین ح حوله باید فرق گذاشت، چون بعضی‌ها فرق نمی‌گذارند! همان هویج را با ح حوله می‌نویسند، یا حوله را با ه هویج می‌نویسند.

این تحقیقات فلسفی انسان را به موارد خوبی می‌رساند، این صدایی که درمی‌آید در اینجا هر کدام از اینها صورتی هستند برای آن مقسم ما، که آن مقسم بدون صورت ظهور ندارد صدایی از شما بیرون بیاید و آن صدا صورت نداشته باشد، حرف نباشد، می‌شود؟ نه نمی‌شود امکان ندارد، حالا ممکن است انسان یک صدایی از دهانش دربیاید که آن حرف نباشد ولی خود همان هم صورت دارد لذا همان صدا را می‌تواند تغییر بدهد، آن صدا را می‌تواند بصورت دیگری در بیاورد لازم نیست حرف باشد منظور از حرف بودن نه اینکه فقط منحصر است در همین جنبه صنفی این، آن صورت خاص، آن خروج هوا از دهان و کیفیت آن خروج هوا از دهان و ارتباطی

که با این مجرای تنفسی پیدا می‌کند و حلق پیدا می‌کند و اجزایی که در دهان هست و هرکدام از این اجزاء در دهان به این خروج هوا صورت خاص می‌دهد، اینکه بعضی‌ها صدایشان قشنگ است و بعضی قشنگ نیست برای چیست؟ هوا که هوا است، دهان هم که دهان است، زبان هم که زبان است، حلق هم که حلق است، چرا بعضی‌ها صدایشان قشنگ است چرا؟ چون زبانشان در این قضیه تاثیر دارد، یک میل این زبان کلفت و نازک باشد صدا فرق می‌کند **(إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ)**^۱ نشنیدید از آن طرف ده صدایش را ول می‌دهد شما آن طرف ده می‌فهمید چه خبر است! این یک دندان کسی نداشته باشد صدا تغییر می‌کند.

یک کسی، این دیگر تخصصی می‌شود آقای دلشاد، یکی از رفقا بود خدا رحمتش کند آن مرحوم آقای همایونی رفیق سابقی داشتیم با پدرمان ارتباط داشت خطاطی بود در همدان مرحوم آقای همایونی، ایشان یک دندانش افتاده بود یا کشیده بود، ایشان

^۱سوره لقمان «۳۱» آیه ۱۹

می گفت من موقعی که اذان می گفتم موقع اشهد،
اسهد می گفتم گفتم اه چرا اینجور، اینطور می گفت
بعد دیدم این بلال بنده خدا که در اشهد ان لا اله الا
الله، اسهد می گفته او هم دندان نداشته، می گفت تا
اینکه من گذاشتم یا در آمد، نه در که نمی آید حدود
شصت یا هفتاد سال داشت، یا گذاشته بود دیگر سین
تبدیل به شین شده بود یک دندان که می افتد صدا
عوض می شود ارتباط بین دندانها با همدیگر صدا
را عوض می کند، خود قوس داشتن حلق آن قسمت
بالایی فوقانی تاثیر بسیاری در کیفیت صدا در لطافت
صدا دارد، زبان کوچک انسان خیلی تاثیر دارد کیفیت
لوزهها اینها تاثیر دارد، حالا این اجزایی که در اینجا
هستند هر کدام از اینها همان زوئادی هستند احوال و
زوئاد و عوارضی هستند که این احوال و زوئاد و
عوارض می آید و به آن مقسم شکل می دهد، آن که
اصل است در همین جا آن هوا، آن می شود مقسم
حالا شما می گوید این هوا بینم صدایش چیست؟
شما آیا تا بحال صدای آن هوا را شنیدید؟ نشنیدید.
ما همه شیران ولی شیر علم *** حمله مان از باد

باشد دم به دم

حلمان پیدا و ناپیداست باد *** جان فدای آن

که ناپیداست باد^۱

ناپیداست شما صدای حلق را نمی‌توانید بشنوید
مگر با صورت ... آن وقت می‌گویند اشعار مولانا با
توحید قرآنی نمی‌سازد! انشاءالله که خدا دست
همه‌مان را بگیرد، جان فدای آنکه ناپیداست باد این
علم که دارد حرکت می‌کند شما به من نشان بدهید
که این باد دارد حرکت می‌کند نشان بدهید، باد را
شما نمی‌توانید ببینید هرچی چشمتان را باز کنید اگر
عینک و تلسکوپ هم به چشمتان بزنید شما باد را
نمی‌توانید ببینید، بله ذرات توی هوا را می‌بینید گرد
و خاک را می‌بینید اما شما باد را به ما نشان بدهید که
باد چیست؟ ولی همین باد که می‌خورد به علم به این
پرچم اه پرچم ساکن بود چرا یک دفعه اینطوری
می‌شود؟ یک چیزی هست یک مقسمی این تو رفته،
آن مقسمه که این تو رفته، کار را خراب کرده، شروع
کرده این پرچم حرکت کردن پرچمی که ایستاده بود

^۱ اشعار مولانا دفتر اول ص ۳۱

حالا دارد حرکت می‌کند، یک چیزی اینجا هست
این چوبی که در اینجا صاف ایستاده بوده، مثل چماق
حالا می‌بینید این چوب دارد کج می‌شود این خاکی
که در اینجا ایستاده بود اصلاً حرکت نمی‌کرد، خاک
دارد از اینجا بلند می‌شود، این بارانی که از آن بالا
دارد می‌آید یک دفعه می‌بینید آن باران کج شد رفت
آن طرف این برفی که دارد از آنجا صاف می‌آید یک
دفعه می‌بینید برفه دارد آن طرفی می‌رود، یک دفعه
می‌بینید برف به جای اینکه اینجا بیاید می‌رود
دومتری می‌نشیند برف باید صاف پایین بیاید،
چیست؟ یک چیزی در اینجا هست در آن علم یک
چیزی هست، در این چوب یک چیزی هست، در
همه چیز یک چیزی هست آن چیست؟ آن همان امر
ناپیدایی است که می‌آید و خود را پیدا می‌نماید،
می‌گوید: من هستم و اگر من نباشم همه عالم مرده
است علم ساکن است، خاک سرجایش است،
نمی‌دانم حرکتی وجود ندارد، متحرکی وجود ندارد،
هیچکدام از اینها نیست، پس بنابراین آن مقسم ما با
حفظ سمت چه می‌شود؟ بشرط شیء می‌شود و در

این بشرط شیء شدن یعنی بشرط تحقق با فصل، اینجاست که ما به غنم می‌گوییم حیوان^۲، به بقر هم می‌گوییم حیوان^۲، به آن انسان هم می‌گوییم حیوان^۲، به کلب هم می‌گوییم حیوان^۲، به سمک هم می‌گوییم حیوان^۲، به موش و نمل هم می‌گوییم حیوان^۲، همه اینها می‌شوند حیوان^۲ و همه‌اش هم درست است و این اطلاق هم اطلاق صحیحی است که این به جهت همان بقای آن است مرحوم شیخ می‌خواهند بفرمایند: که وقتی ما جنس را می‌گوییم صحبت در این است این اشکالی که در اینجا شده که شما در اینجا امر ماهیت مبهم را که همان جنس است، آن را می‌توانید به صورت آن نوع در بیاورید در عین اینکه آن ابهام به حال خودش باقی است، ولی چطور نوع را که اگر بخواهد در موارد شخصی به کار برده بشود، این نوع در تحصیل خودش باقی است شما نوعی که نوعش متحصّل هست، چطور این نوع در تحصیل خودش باقی است و لیکن آن امر مبهم متحصّل نمی‌شود، همینطور مبهم است، باز همینطور در ابهام است، وقتی که شما می‌گویید انسان یک امر

متحصّل است و مرکب از جنس و فصل است، آن
انسان را بگویند که به زید بگویند: انسان، به عمر هم
بگویند انسان، به بکر هم بگویند انسان، همه اینها را
بگویند انسان، این دست از تحصّل خودش
بر نمی‌دارد باز متحصّل است، آنکه متشخص شده،
آن حیوان ما که مبهم است با اینکه آن حیوان در اینجا
متشخص شده، شما همین حیوان را به گوسفندی که
دارد راه می‌رود بکار می‌برید، به این می‌گویند
حیوان، به همین هم می‌گویند غنم، گرچه این
گوسفند شما اسم خاصی داشته باشد، باز اسم
خاصی شما برایش گذاشته باشید، باز آن غنم، آن
اسم نوعی او را بکار می‌برید، اما این نوع که در این
مورد خاص استعمال شد، این متحصّل است، اما آن
حیوان اگر در همین مورد بکار برود متحصّل نیست،
این مساله از کجاست؟ پاسخ این مساله به این است
که ایشان می‌فرمایند: که مطلب را ما نسبت به وجود
خارجی و مصداق برای او هیچ وقت در نظر
نمی‌گیریم، صحبت ما در تحصّل و ابهامی است که
در ذهن و عقل آن تحصّل یا ابهام صورت پیدا می‌کند

ماهیت که ظرف وعائش عقل و ذهن است، آن ماهیت اگر در ذهن قابل سرایت برای حقایق نوعیه مختلف باشد این چه می‌شود؟ این مبهم می‌شود، اگر قابل سرایت نباشد این متحصّل می‌شود، پس بنابراین آنکه در ذهن است اگر نتواند به ضمّ ضمیمه‌ای معنای خودش را تحصیل کند، این ناقص است، حیوانی را که شما در ذهن می‌آورید این حیوان بدون ضمّ ضمیمه‌ای که او را نوع بکند، نمی‌تواند به یک نوع خاص از انواعی که وجود خارجی دارند در آنها صدق بکند بلکه باید برای رفع آن نقصیه خودش شما فصل بیاورید، و لکن نوع اینطور نیست، شما در ذهنتان بقر را تصور می‌کنید و بقر را با غنم و با ابل تفاوت می‌گذارید پس بحث ما هم مصداق برای این امر مبهم در خارج نیست که همیشه خود نفس حضورش در عقل از وجود عقلی خودش برای ما مساله است که بدون ضمّ ضمیمه در معنای خودش تحصّل ندارد و لکن در نوع نه ما می‌بینیم در همین عقل و در همین ذهن این نوع برای خودش معنا، معنای تمام است این منظور از ابهام و

تحصّل است که کلام شیخ حاکی ناظر به این مطلب
است.